

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 371

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 decembrie 1997

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 144 din 26 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ , ale art. 330 ⁴ și ale art. 331 din Codul de procedură civilă.....	2-3	Decizia nr. 168 din 4 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă 10-11
Decizia nr. 388 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , 330 ³ , art. 330 ⁴ și a art. 331 din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 305 din 3 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă..... 12-13
★		Decizia nr. 321 din 9 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului..... 13-14
Decizia nr. 155 din 3 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	4-6	Decizia nr. 322 din 9 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă..... 14-15
Decizia nr. 158 din 3 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	6-7	Decizia nr. 323 din 9 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ² alin. 1 din Codul de procedură civilă..... 16
Decizia nr. 159 din 3 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	8-9	
Decizia nr. 167 din 4 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	9-10	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144

din 26 mai 1997*)

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³, ale art. 330⁴ și ale art. 331 din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa — președinte
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.027/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Dima Angela Maria.

Din concluziile scrise, depuse în motivarea excepției, rezultă că aceasta privește și dispozițiile art. 331 din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 15, ale art. 16, ale art. 128 și ale art. 130 din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția privind art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să soluționeze excepția privind dispozițiile art. 330 și următoarele, precum și ale art. 331 din Codul de procedură civilă.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconsti-

tuționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepția privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

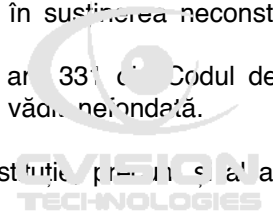
Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 2 din același cod. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Cât privește art. 331 din Codul de procedură civilă, se constată că textul este irelevant în cauză, deoarece nu se poate justifica un interes legitim în susținerea neconstituționalității acestor dispoziții.

Urmează ca excepția privind art. 331 din Codul de procedură civilă să fie respinsă ca vădit nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca vădit nefondată, excepția de neconstituționalitate invocată de Dima Angela Maria în Dosarul nr. 3.027/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

— dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³, ale art. 330⁴ și ale art. 331 din Codul de procedură civilă;

— dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 26 mai 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 14 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³, art. 330⁴ și a art. 331 din Codul de procedură civilă

Mihai Constantinescu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Dima Angela Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 144 din 26 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 octombrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.027/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimata-reclamantă Dima Angela Maria.

Prin Decizia nr. 144 din 26 mai 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate, reținând, pe de o parte, că asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, precum și prin Decizia nr. 37 din 26 iunie 1996, definitivă,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997, și că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției date. Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă au fost modificate prin Legea nr. 17/1997, în sensul că recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, cum era în reglementarea anterioară, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau definitivă.

În ceea ce privește art. 331 din același cod, s-a apreciat că textul este irelevant în cauză.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 144 din 26 mai 1997 partea a declarat recurs, în termen legal, în esență, pentru următoarele motive:

— Curtea Constituțională a decis „respingerea pe fond, deși fondul nu a făcut obiectul judecării”, deoarece s-a făcut „trimitere la deciziile anterioare”;

— excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă trebuia admisă, întrucât aceste dispoziții au fost modificate printr-o nouă lege, astfel că „s-a revenit la constituționalitatea textului”.

În continuare, recurenta apreciază că „hotărârile pronunțate au nuanța politicului dominant din perioada situată înainte de noiembrie 1996”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este nefondată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³, ale art. 330⁴ și ale art. 331 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, referitor la incidența deciziilor nr. 73/1996 și nr. 96/1996 în soluționarea excepțiilor, nu este întemeiat. Faptul că decizia recurată se fundamentează pe aceste decizii corespunde prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție, privind obligativitatea *erga omnes* a deciziilor Curții Constituționale. În baza acestui text constituțional, astfel cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 27 din 25 mai 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 15 iulie 1993, o excepție respinsă este obligatorie cât timp motivele ce au justificat-o subzistă în continuare. Este practica constantă a Curții Constituționale și, tocmai de aceea, în decizia recurată s-a prevăzut că nu există nici un element nou care să determine o altă soluție decât acelea din deciziile

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Dima Angela Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 144 din 26 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PRESEDINTE,
dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155

din 3 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Georgescu Dinu Constantin, Matac Constanța și Manea Florica împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 mai 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

*) Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 20 februarie 1997.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 3 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Georgescu Dinu Constantin, Matic Constanța și Manea Florica.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că art. 330 din Codul de procedură civilă este constituțional.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Georgescu Dinu Constantin, Matic Constanța și Manea Florica, pentru următoarele motive: excepția de neconstituționalitate, invocată în Dosarul nr. 1.189/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privea dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă; excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, deoarece Curtea, prin Decizia sa nr. 73/1996, care-și menține valabilitatea, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea practicii, a declarat constituțional art. 330 din Codul de procedură civilă. Recurenții apreciază că au intervenit elemente noi, de vreme ce, prin Hotărârea Guvernului nr. 11/1997, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către procurorul general, ci în termen de 6 luni de la rămânerea definitivă a sentinței judecătorești.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât asupra constituționalității dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, prin care se susține că excepția de neconstituționalitate invocată în Dosarul nr. 1.189/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privea dispozițiile art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă, nu este întemeiat și urmează a fi respins.

Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor, iar sesizarea Curții se dispune, conform art. 23 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în termen de 6 luni de la depunerea sesizării.

În speță, prin Încheierea de sesizare din 3 decembrie 1996, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă în Dosarul nr. 1.189/1996, Curtea Constituțională este sesizată, așa cum rezultă din dispozitivul acesteia, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de intimații-reclamanți Georgescu Dinu Constantin, Matic Constanța și Manea Florica. Rezultă că, în mod corect, prin decizia recurată, Curtea Constituțională s-a pronunțat, în acest dosar, cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.

Și cel de-al doilea motiv de recurs, în care se susține că au intervenit elemente noi care să justifice modificarea practicii Curții, ca urmare a modificării art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Hotărârea Guvernului nr. 11/1997, în sensul stabilirii termenului de 6 luni pentru declararea recursului în anulare, este neîntemeiat și va fi respins. Limitarea, prin Legea nr. 17/1997, la un termen de 6 luni, a dreptului procurorului general de a declara recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești definitive privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă; or, așa cum s-a arătat la primul motiv de recurs, excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită prin încheierea de sesizare se referă la art. 330 din Codul de procedură civilă. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții în recurs și deci urmează a fi respinsă.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor”.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul cărora, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de către acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 17 iunie 1996.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Georgescu Dinu Constantin, Matac Constanța și Manea Florica împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 3 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 3 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Popa Ileana și Holban Clementina împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 mai 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 1997.

După încheierea dezbaterilor și amânarea pronunțării pentru data de 3 iunie 1997, la dosar a fost depusă o telegramă din partea recurentei Popa Ileana, prin care solicită amânarea judecării cauzei în vederea angajării unui avocat. Această solicitare este reluată și prin cererea depusă în dosar la data de 2 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 3 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a

art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Popa Ileana și Holban Clementina.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei nr. 20 din 30 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Popa Ileana și Holban Clementina, pentru următoarele motive: dreptul procurorului general de a declara oricând recurs în anulare încalcă principiul securității actului juridic, creează o inegalitate evidentă între părțile procesului civil, pe de o parte, și procuratură, pe de altă parte, iar expresia „depășirea atribuțiilor puterii judecătorești” este elastică și poate duce la interpretări abuzive; respingerea ca vădit nefondată a excepției de neconstituționalitate invocată, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea practicii Curții în materie, nu corespunde realității, întrucât prin Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost modificat; în speță, recursul în anulare a fost declarat împotriva unei sentințe judecătorești definitive din anul 1993.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

* Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 20 februarie 1997.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât asupra constituționalității dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins, deoarece prin motivele invocate sunt dezvoltate argumente în susținerea neconstituționalității art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Or, prin Încheierea de sesizare din 3 decembrie 1996, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă în Dosarul nr. 798/1996, Curtea Constituțională a fost investită cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea, în mod concret, în speță, s-a pronunțat cu privire la aceste dispoziții constituționale. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în recurs și deci urmează a fi respinsă.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea

nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de către acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Susținerea recurentelor, potrivit căreia, în speță, este atacată cu recurs în anulare o sentință judecătorească rămasă definitivă din anul 1993, nu poate fi reținută, deoarece, potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională statuează doar asupra problemelor de drept. În consecință, în mod constant în practica jurisdicțională a Curții s-a statuat că aspectele privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților este de competența exclusivă a instanțelor de judecată.

Cât privește cererile de acordare a unui nou termen de judecată pentru lipsă de apărare, formulate de recurenta Popa Ileana, arătăm că acestea nu au fost luate în considerare, deoarece au fost depuse la dosar după încheierea dezbaterilor.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Popa Ileana și Holban Clementina împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 3 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriel Dragănescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 3 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ball Monica împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 mai 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 29 noiembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ball Monica.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Ball Monica, pentru următoarele motive: Decizia nr. 20/1997, atacată cu prezentul recurs, se întemeiază pe deciziile Curții Constituționale nr. 73/1996 și nr. 96/1996, prin care aceasta a statuat că art. 330¹ din Codul de procedură civilă este constituțional; art. 330¹ din Codul de procedură civilă, potrivit căruia recursul în anulare poate fi declarat la infinit, este neconstituțional, deoarece implică o lipsă de securitate a soluției judiciare și perspectiva înlăturării din circuitul legalității a unei hotărâri judecătorești definitive și desăvârșite; Curtea nu s-a pronunțat cu privire la consecințele modificării art. 330¹ din Codul de procedură civilă asupra drepturilor subiective civile, stabilite prin sentințe judecătorești rămase definitive înainte de luna februarie 1997. Apreciază că de efectele acestei modificări beneficiază și solicitantul, care a obținut restituirea apartamentului la data de 10 octombrie 1995.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția ridicată este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât, cu privire la constituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs, prin care se susține neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă, care, în vechea redactare, prevedea drepturile procurorului general de a declara oricând recursul în anulare, este întemeiat și urmează a fi admis. Curtea constată că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prevederile acestui articol au fost modificate, instituindu-se un termen de 6 luni pentru exercitarea recursului în anulare. În aceste condiții se admite recursul privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se modifică Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 și, pe fond, se respinge excepția invocată, întrucât prin instituirea termenului de 6 luni aceasta a rămas fără obiect.

Motivul de recurs prin care se solicită casarea Deciziei Curții Constituționale nr. 20/1997, deoarece se întemeiază pe deciziile Curții nr. 73/1996 și nr. 96/1996, prin care s-a statuat asupra constituționalității art. 330¹ din Codul de procedură civilă, urmează a fi respins. Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor. Întrucât, la data pronunțării deciziei atacate cu prezentul recurs — 30 ianuarie 1997 —, dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu fuseseră modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997 și deci nu interveniseră elemente noi, de natură să determine schimbarea

* Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din

practicii Curții, cele statuate prin deciziile nr. 73/1996 și nr. 96/1996 și-au menținut valabilitatea și în acest dosar.

Cât privește motivul de recurs, potrivit căruia Curtea Constituțională trebuie să se pronunțe asupra efectelor modificării art. 330¹ din Codul de procedură civilă privind recursurile în anulare deja declarate, se constată că Legea nr. 17 din 17 februarie 1997 nu cuprinde dispoziții referi-

toare la incidența în timp a acestor modificări. Curtea Constituțională nu are competența de a interpreta aplicarea dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii lor în timp, ci numai de a constata dacă aceste dispoziții sunt în concordanță cu Constituția, ceea ce decizia recurată a și făcut. În consecință și acest motiv de recurs urmează a fi respins.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Ball Monica privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 3 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 4 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pichl Elisabeta și de Comunitatea Evreilor din Timișoara împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 mai 1997, în prezența recurenților, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a

art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Pichl Elisabeta și de Comunitatea Evreilor din Timișoara.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia Curții nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei nr. 7 din 20 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Pichl Elisabeta și Comunitatea Evreilor din Timișoara, cu motivarea că, în speță, sentința civilă atacată cu recurs în anulare a fost pronunțată la data de 1 martie 1993, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993, și deci este inadmisibil. Recursul în anulare este inadmisibil și în raport cu modificarea, prin Legea nr. 17/1997, a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, care limitează la 6 luni dreptul procurorului general de a exercita această cale de atac. Se menționează că, în speță, imobilul, obiect al litigiului, a fost preluat de către stat cu nerespectarea prevederilor legale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat

puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat și că nu se poate susține neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă, care reglementează, în mod expres și limitativ, cele două situații în care procurorul general poate formula recurs în anulare împotriva unor hotărâri judecătorești irevocabile.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Senatului și al Guvernului,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Pichl Elisabeta și de Comunitatea Evreilor din Timișoara împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 4 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 168

din 4 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pertache Eugen, Pertache Rucsandra și Popa Anca împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 mai 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea,

raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Pichl Elisabeta și de Comunitatea Evreilor din Timișoara este neîntemeiat și urmează a fi respins. Motivele invocate în susținerea acestuia reprezintă o relatare a situației de fapt, iar nu o critică a Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională statuează doar asupra problemelor de drept. În consecință, în mod constant în practica jurisdicțională a Curții s-a statuat că aspectele privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților sunt de competența instanțelor judecătorești. Recurenții nu invocă elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții.

având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Pertache Eugen, Pertache Rucsandra și Popa Anca. Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie

1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că art. 330 din Codul de procedură civilă este constituțional, iar cât privește art. 330¹ din același cod, s-a constatat că dispozițiile sale sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Pertache Eugen, Pertache Rucsandra și Popa Anca, cu motivarea că excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost respinsă ca vădit nefondată, deoarece, în ceea ce privește art. 330, nu au intervenit elemente care să determine schimbarea practicii, iar cu referire la art. 330¹, excepția este inadmisibilă în limitele interpretării date prin deciziile nr. 107/1994 și nr. 34/1995, în sensul că o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Se solicită Curții Constituționale să se pronunțe „ce se înțelege prin elemente noi, care să determine schimbarea soluției“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, întrucât, cu privire la art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive și obligatorii, iar cât privește art. 330¹ din același cod, în redactarea stabilită prin Legea nr. 17/1997, Curtea nu este legal sesizată.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Pertache Eugen, Pertache Rucsandra și Popa Anca împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 4 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Prin recursul declarat de Pertache Eugen, Pertache Rucsandra și Popa Anca, care este nefondat și urmează a fi respins, este criticată Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, deoarece aceasta se întemeiază pe practica constantă a Curții în ce privește dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile definitive ale Curții sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor. În dosarul de față, excepția de neconstituționalitate viza dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă cu privire la care Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996. Întrucât la data pronunțării deciziei atacate cu prezentul recurs — 20 ianuarie 1997 — nu interveniseră elemente noi, de natură să determine modificarea celor statuate prin deciziile menționate cu privire la art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca vădit nefondată, este corectă.

Față de solicitarea recurenților, care cer Curții să se pronunțe „ce se înțelege prin elemente noi, care să determine schimbarea soluției“, arătăm: dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Recursul în anulare se poate declara oricând“, au fost modificate prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, în sensul stabilirii unui termen de 6 luni în interiorul căruia procurorul general poate declara recursul în anulare.

Prin Legea nr. 17/1997 se modifică esențial soluția legislativă din redactarea anterioară a art. 330¹ din Codul de procedură civilă și, în consecință, prin decizii definitive, ulterioare datei de 18 februarie 1997, Curtea a apreciat că față de noua reglementare excepția de neconstituționalitate este lipsită de obiect și a fost respinsă ca atare, deoarece nu mai subzistă motivele invocate în susținerea excepției.

Cităm în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 35 din 25 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 6 mai 1997, și Decizia Curții Constituționale nr. 52 din 18 martie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1997.

Magistrat-asistent,
Gabriel Dragănescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 305*)

din 3 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 4 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.975/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că excepția a fost invocată de intimatul-reclamant Câtea Radu și privește dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă și ale art. 31 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție, întrucât, potrivit acestui text constituțional, procurorii, desfășurându-și activitatea sub autoritatea ministrului justiției, prevederile textului de lege atacat, care îngăduie procurorului general să introducă recurs în anulare fără aprobarea ministrului justiției, respectiv din oficiu, sunt neconstituționale. Totodată, se susține că prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 încalcă dispozițiile art. 123 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Exprimându-și opinia, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția de neconstituționalitate privind art. 330 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată și că prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu au nici o incidență în cauză. În consecință, prin dispozitivul încheierii, Curtea Constituțională a fost sesizată numai cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată a considerat, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca irelevantă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 56/1993, urmează ca, prin decizia de față, Curtea Constituțională să se pronunțe cu privire la neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul Curții Supreme de Justiție, anterior termenului de judecată, rezultă că s-a invocat și neconstituționalitatea prevederilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă privind dreptul părților de a cere continuarea judecării în situația în care procurorul general și-a retras recursul în anulare, pe motiv că, în acest mod, se poate ajunge ca, ocolind căile expres prevăzute de art. 304 pct. 3 și de art. 322 pct. 4 din

Codul de procedură civilă, prin pierderea termenului, să se formuleze „oricând căi de atac, organizate limitat în timp“.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar art. 128 din Constituție prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Or, legea — art. 330 din Codul de procedură civilă — acordă procurorului general dreptul de a exercita, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, recursul în anulare. Nici procedura civilă, în textul menționat, și nici Legea nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească, în art. 31, nu condiționează exercitarea de către Ministerul Public a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești de avizul ministrului justiției. Este firesc să fie așa, deoarece principiile legalității și imparțialității înscrise în art. 131 alin. (1) din Constituție, care stau la baza activității procurorilor, și rolul Ministerului Public, de reprezentant al intereselor societății, apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor, îi conferă acestuia independență față de toate celelalte autorități publice în exercitarea atribuțiilor și în asigurarea respectării legii (art. 30 alin. 3 din Legea nr. 92/1992).

În sensul dispozițiilor constituționale, în baza autorității sale, ministrul justiției va putea cere Ministerului Public promovarea unor acțiuni necesare interesului public, însă nu va putea dispune să nu-și exercite atribuțiile proprii prevăzute în lege.

Prin urmare, exercitarea căii de atac a recursului în anulare de către procurorul general, potrivit art. 330 din Codul de procedură civilă, nu este subordonată, în sensul art. 128, art. 130 și art. 131 din Constituție, avizului sau acordului ministrului justiției, astfel încât dispozițiile textului de lege atacat sunt constituționale.

Cât privește dispozițiile art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996 și Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul că aceste dispozi-

ții sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții Constituționale, soluția din deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Câtea Radu în Dosarul nr. 2.975/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 3 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 321*)

din 9 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 26 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.995/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Buicliu Ecaterina.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330, ale art. 330¹ ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 16 și art. 128 din Constituție. Totodată se susține că art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă încalcă principiile generale prevăzute în art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece, prin recursul în anulare, se acordă procurorului general mai multe drepturi decât cetățenilor, dându-i posibilitatea să decidă în mod discreționar în această materie, ceea ce contrazice principiul „egalității armelor“, consacrat de Declarația Universală a Drepturilor Omului, act internațional la care România a aderat și în baza căruia, potrivit art. 20 din Constituție, este obligată să interpreteze toate prevede-

riile legislative referitoare la drepturile și libertățile cetățenilor, în concordanță cu principiile înscrise în dispozițiile sale. Caracterul „anacronic“ al acestei instituții, se arată în continuare, s-a făcut simțit și prin modul în care a fost exercitat acest „recurs în anulare“, prin continuarea cu perseverență a nesocotirii declarării ca neconstituțional a art. 330² din Codul de procedură civilă, uzându-se în continuare de „suspendarea hotărârilor judecătorești“, promovându-se noi recursuri în anulare după data de 18 februarie 1997, dată când acesta a fost limitat prin lege la maximum 6 luni.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția nu este întemeiată, textele atacate fiind constituționale.

Din examinarea concluziilor scrise, depuse la dosarul cauzei, rezultă că s-a invocat și neconstituționalitatea prevederilor art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, pe motiv că acestea încalcă prevederile art. 16 și ale art. 128 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1995, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330, art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestor texte sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții, în raport cu dispozițiile art. 145 alin. (2) din Constituție privind obligativitatea deciziilor Curții Constituționale, excepția privind neconstituționalitatea acestor texte de lege este nefondată.

Textele atacate nu încalcă principiile prevăzute în art. 1 alin. (3) din Constituție, care definesc România ca un stat de drept, întrucât, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 128 din Constituție, Ministerul Public poate exercita căile de atac în condițiile legii. Ca urmare, prevederile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă, referitoare la recursul în anulare, nu pot fi considerate neconstituționale.

Exercitarea recursului în anulare de către procurorul general nu este de natură să aducă atingere principiului

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 24 alin. 2 din Legea nr. 112/1992, invocată de Bucliu Ecaterina în Dosarul nr. 3.995/1996 al Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 9 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 322*)

din 9 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

egalității cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice, înscris în art. 16 alin. (1) din Constituție, în care se include și principiul „egalității armelor“, adică al egalității de tratament, care a fost invocat de autoarea excepției.

Acest principiu privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice, și nu egalitatea acestora cu autoritățile publice. Această egalitate de tratament nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de atribuțiile acestora. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective.

Art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă nu contravin nici dispozițiilor art. 20 din Constituție și textelor menționate din actele internaționale la care România este parte, întrucât intimata-reclamantă are dreptul de a se adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor sale și deci nu ne găsim în fața unei încălcări a drepturilor omului.

Cât privește art. 24 alin. (2) din Legea nr. 112/1995, care se referă la posibilitatea atacării cu recurs în anulare a hotărârilor judecătorești prevăzute de art. 1 din lege, rămase definitive și irevocabile, se constată că acest text de lege nu contravine dispozițiilor art. 16 și art. 128 din Constituție. De altfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 19 iulie 1995 s-a statuat că aceste prevederi sunt constituționale.

Curtea Supremă de Justiție – Secția Civilă, prin Încheierea din 8 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 472/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că excepția a fost invocată de intimata-reclamantă Casangiu Florica

Monica și privește dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ale art. 77 din Legea nr. 58/1991 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992.

În motivarea excepției se susține că:

— dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 6, art. 10, art. 20, art. 21, art. 41 și ale titlului III din Constituție, datorită generalității redactării sale, adică nedeterminării criteriului și limitelor competenței generale a instanțelor judecătorești, dând posibilitatea să se pronunțe soluții care îngăduiesc inadmisibil accesul părților la justiție;

— dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin prevederilor Constituției, ale art. 6 al Convenției europene a drepturilor omului, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 alin. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, în ceea ce privește dreptul cetățenesc la un proces echitabil și la egalitate de tratament;

— art. 77 din Legea nr. 58/1991 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, evocate în motivarea recursului în anulare, sunt de natură să amâne pe timp nedefinit repararea abuzurilor, prin condiționarea reparației de apariția eventuală a unor legi viitoare și incerte, împiedicând instanțele să judece pricinile ivite sub imperiul legilor existente.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă nu este întemeiată, iar celelalte texte invocate nu sunt incidente în cauză. În consecință, prin dispozitivul încheierii, Curtea Constituțională a fost sesizată numai cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată a considerat, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca irelevantă excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 77 din Legea nr. 58/1991 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992, urmează ca, prin decizia de față, Curtea Constituțională să se pronunțe cu privire la neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Casangiu Florica Monica în Dosarul nr. 472/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 9 iulie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, constatând că prevederile acestui text sunt constituționale.

Critica formulată privind generalitatea textului, respectiv lipsa de determinare a conținutului și limitelor competenței materiale a instanțelor judecătorești în cazul recursului în anulare, este neîntemeiată. Legea, prin însăși funcția pe care o îndeplinește, are un caracter general privind toate situațiile juridice și toate subiectele la care se referă, aplicarea în caz concret fiind de atributul instanței judecătorești, desemnată prin lege cu soluționarea aceluși caz.

Competența materială a Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea recursului în anulare este precis determinată de textul criticat, de dispozițiile art. 4 pct. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 21 lit. a) din Legea nr. 56/1993, încât critica nu poate fi reținută. Atribuirea acestei competențe materiale Curții Supreme de Justiție nu este de natură să îngreuească accesul părților la justiție.

Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, sunt constituționale, termenul de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut de art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, în vederea declarării recursului în anulare de către procurorul general, fiind un termen rezonabil, în sensul art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, și nefiind de natură să încalce drepturile părților la un proces echitabil și la egalitate de tratament.

Exercitarea recursului în anulare de către procurorul general nu este de natură să aducă atingere principiului înscris în art. 16 din Constituție. Acest principiu privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nu egalitatea de tratament juridic a acestora în raport cu cea aplicabilă autorităților publice. Această egalitate de tratament nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de atribuțiile acestora. Or, Ministerul Public este o autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 323*)

din 9 iulie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 8 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 4.139/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de intimata-reclamantă Popescu Maria Ileana.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin acordarea dreptului procurorului general de a declara recurs în anulare și de a dispune suspendarea hotărârii judecătorești înainte de introducerea recursului în anulare, pe termen nelimitat, contravin dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Constituție, referitoare la egalitatea în fața legii a tuturor cetățenilor.

Exprimându-și opinia, Curtea Supremă de Justiție a opinat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, invocată de Popescu Maria Ileana în Dosarul nr. 4.139/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
 Pronunțată în data de 1 iulie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

*) Definitivă prin nerecurare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
 cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
 Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

